

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KENNEDY, RAVEN

Gleam / Raven Kennedy ; trad. din lb. engleză Ioana Bena. -

București : Librex Publishing, 2026

ISBN 978-630-353-054-3

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ana-Maria Scarlat

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Ana Dumitrescu

Copyright © 2021 by Raven Kennedy

All Rights Reserved.

Cover Design by Maria Spada

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, unități comerciale, evenimente sau localuri, este în întregime întâmplătoare. Această lucrare, sau orice parte a acesteia, nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin niciun mijloc electronic sau mecanic, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, sau utilizată în niciun fel, fără permisiunea expresă scrisă a autorului, cu excepția utilizării de scurte citate într-o recenzie.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2026 Editura Librex Publishing.

GLEAM

RAVEN KENNEDY

*Traducere din limba engleză de
Ioana Bena*

Librex Publishing,
2026

PROLOG

AUREN

ZECE ANI ÎN URMĂ

Aici, cerul nu cântă.
Nu dansează și nici nu se joacă, nu mi se lipește de
piele cu parfumul lui dulce, nici nu-mi adie prin păr cu
un sărut proaspăt.

Nu așa cum o făcea în Annwyn.

Ploaia plânge peste pământ și apele îl năpădesc, dar nici
măcar ele nu pot spăla duhoarea locului ăstuia. Soarele apune și
luna se înalță, dar nu există nicio armonie cu zeițele care dorm
în stelele lor ca niște coji de ou. Orizontul e lipsit de savoare și
de viață.

Aici, nimic nu pare la fel de viu ca acasă. Dar poate că astea
sunt doar amintirile în care vrea să creadă o fetiță. Poate că Ann-
wyn nu era deloc așa, iar eu am uitat.

Dacă am uitat, prefer să continui să mă prefac. Îmi place așa
cum e în mintea mea – plin de-o viață care îmi sătura toate sim-
țurile.

Și aici simțurile îmi sunt saturate, dar nu într-un mod plăcut.

Portul Derfort e încă umed de la ploile de dimineață. Totul e mereu ud aici, fie din pricina mării, fie a cerului. Uneori, amândouă. Nu există niciun acoperiș țuguat din lemn care să nu fie ud, nici vreo ușă îmbătrânită de vreme care să nu fie scorojită de umezeala apăsătoare.

Norii aduc adesea furtuni dinspre ocean și le aruncă aici. Și totuși, nu e nimic purificator în ploile astea. Apa cu miros urât de pește inundă străzile noroioase și-apoi se revarsă pur și simplu înapoi în marea de unde a venit.

Aerul e sufocant azi, plin de-o umezeală care-mi pătrunde prin rochie și îmi apasă plămâni. O să fiu norocoasă dacă hainele o să se usuce după ce o să le agăț diseară și dacă părul meu o să mai fie și altfel decât ud și zburlit.

Dar oricum nimeni nu se uită la părul sau la hainele mele. Ochii lacomi se opresc mereu asupra obrajilor mei aurii, îmi cutreieră pielea, de zece ori mai strălucitoare decât ar fi firesc. De aceea sunt și cunoscută drept „fata pictată”. Orfana aurie din Portul Derfort. Indiferent ce zdrențe port, sub hainele mele ude zace o bogăție absurdă. Averea fără de valoare a pielii mele, care nu-mi aduce nimic – și de la care mi se trage totuși *totul*.

Pe strada pieței, tarabele sunt încă întunecate, sacii de iută sunt uzi flească, iar căruțele acoperite șiroiesc de apă. Închid ochii și respir, încercând să mă prefac că nu simt mirosul puternic de fier dinspre fabricantul de ancore. Și nici mirosul scândurilor de lemn ude de pe navele ancorate în port. Nici mirosul lăzilor cu pești care se zbat, amestecați cu nisipul sărat de pe țarm.

Însă imaginația mea nu reușește să alunge mirosul urât.

Desigur, aerul ar mirosi probabil puțin mai bine dacă n-aș sta chiar pe coșul de gunoi al cârciumii. Oricât de oribil ar fi mirosul de bere stătută, locul ăsta e unul dintre cele mai uscate și mai ferite de soare, așa că e foarte prețios.

Îmi mut greutatea pe capacul metalic, sprijinindu-mă de clădirea din spatele meu și scrutând aleea pieței. N-ar trebui să fiu aici. Ar trebui să-mi continui drumul, dar chiar și ăsta e un risc major. Zakir are prea mulți ochi în oraș. E doar o chestiune

de timp până când o să fiu prinsă, indiferent dacă rămân pe loc sau nu. Mă ascund de el, de obligațiile pe care mi le-a impus. Mă ascund de gorilele lui care bântuie străzile, supraveghind copiii cerșetori – nu pentru siguranța lor, ci ca să se asigure că nimeni altcineva nu încalcă teritoriul lui Zakir și nici nu fură de la hoții lui.

Mă ascund într-un loc în care nu există nicio șansă să rămân ascunsă.

O forță magnetică pare însă să-mi atragă privirea, așa că îmi ridic ochii și, între două corturi ale vânzătorilor, zăresc oceanul în zare. Privesc vecele navelor ancorate în port, formele lor ca niște nori legați care încearcă să se ridice spre cer. Mi se strânge stomacul la vederea lor, la provocarea lor de-a evada. O ispită plutitoare de libertate, care se află chiar acolo, la orizont.

E o minciună, de fapt.

Pasagerii clandestini sunt pedepsiți sever în Derfort și aș fi nebună să încerc asta. Mai mulți copii de-ai lui Zakir au încercat s-o facă și n-au supraviețuit ca să povestească. Nu cred că o să uit vreodată pescărușii care le ciuguleau carnea jupuită de pe unde erau atârnați, corpurile lor legănându-se în briza mării și putrezind sub ploaia sărată.

Mirosul ăla e cel mai urât dintre toate.

— Ce naiba crezi că faci?

Mă sperii atât de tare, încât îmi zgârii brațul de zidul aspru de piatră din spatele meu, în timp ce Zakir apare în colțul meu ascuns, aplecându-se amenințător peste mine.

Ochii lui căprui privesc pieziș de pe un chip roșcovan, cu bărbia acoperită cu o barbă de-o săptămână, ca spinii unui cactus. Simt cum duhnește a alcool, atât de puternic, încât acoperă mirosul de gunoi de sub mine. Probabil că bea de ore întregi.

— Zakir.

Nu pot să-mi ascund vinovăția din voce, și abia reușesc să-l privesc în ochi în timp ce mă dau jos din locul meu ca să stau dreaptă în fața lui.

Își pune mâinile în șolduri, iar mișcarea asta îi cască vesta de culoarea salviei, dezvăluindu-i pieptul păros.

— Ai ceară în urechi? Am întrebat ce naiba faci.

Mă ascund. Visez. Mă prefac. Evit.

De parcă ar putea auzi răspunsul tăcut din capul meu, îmi zâmbește disprețuitor, cu dinții lui pătați de fumul de pipă și de atâta băutură. Cu buzele crăpate de prea multe blesteme și înjurături și afaceri pline de cruzime.

De când a venit luna cea lungă, marcând noul an, îndatoririle pe care le am față de Zakir s-au schimbat. După calculele lui, am cincisprezece ani. Deja adult în Orea.

— Eu doar...

Nu-mi vine pe limbă nicio scuză suficient de repede.

Zakir mă lovește peste ceafă și capul mi-o ia brusc înainte. E singurul loc în care mă mai lovește acum. Pielea mea aurie se învinețește puternic destul de ușor, dar nimeni nu poate vedea urmele de sub părul meu.

— Trebuia să fii de-o oră la *Singurătatea!* mârâie el, apropiindu-se de fața mea. Nenorocitul ăla a venit să strige la mine că n-ai apărut, iar tipul pe care-l pusesem să te supravegheze a spus că probabil ai ieșit pe ușa din spate.

Greșit. Am ieșit pe fereastra spartă din pivniță. Mi-a fost mai ușor să fug pe strada din spatele

hanului. Cealaltă opțiune ar fi fost aleea laterală, plină mereu de câini vagabonzi care se bat pe resturile din gunoaie.

— Naiba să te ia, mă auzi?!

Îmi apuc fustele murdare și le strâng în pumni, de parcă aș încerca să storc sunetul din vocea lui până ce explodează ca o boabă de strugure.

— Nu vreau să mă mai duc la *Singurătatea.*

Vocea mea se rostogolește ca o piatră colțuroasă pe podea. Nici măcar nu pot să mă *gândesc* la han, darămite să vorbesc despre el. În ciuda numelui lui, singurătatea e ultimul lucru pe care-l găsești acolo. Acolo unde mi-a fost furată inocența, ca niște degete murdare băgate în buzunarele străinilor de pe stradă. În *Singurătatea* te așteaptă doar povara privirilor nedorite și capcana atingerilor respingătoare.

Fața lui Zakir se înăsprește și cred că o să mă lovească din nou peste cap cu degetele lui grosolane și pline de inele, dar n-o

face. Mă întreb câți din banii câștigați de mine cu greu s-au dus pe bijuteriile alea nenorocite din aur, încrustate cu pietre.

— Nu dau niciun rahat pe ce vrei tu. Lucrezi pentru *mine*, Auren.

De disperare, mi se încleștează gâtul și mi se taie respirația.

— Atunci trimite-mă înapoi pe străzi, să cerșesc pe la colțuri sau să fur din buzunarele comercianților, îl implor eu. Dar nu mă trimite acolo. Nu pot să fac *aia* din nou.

Ochii mi se umplu de lacrimi inevitabil. Încă un lucru din Derfort care e inundat.

Zakir oftează, dar rânjetul ăla urât nu dispare de pe fața lui.

— Ei, nu-mi servi scena asta a lacrimilor. Te-am ținut deo parte suficient de mult timp, mai mult decât ar fi făcut majoritatea negustorilor de carne vie. Dacă nu fac niciun profit cu tine, atunci n-am de ce să te păstrez, mă avertizează el. Ai dat de bine cu mine. Să nu uiți asta, fetițo.

Bine.

Taman cuvântul ăsta îmi răsună în cap când mă gândesc la viața mea din ultimii zece ani. Mulți alți copii au venit și au plecat, dar eu am rămas cel mai mult timp pentru că pielea mea ciudată, aurie, atrage genul de atenție pe care Zakir a reușit s-o transforme în profit. Dar nici măcar o dată, în tot acest timp, n-aș putea spune că mi-a fost *bine*.

Forțată să cerșesc pe străzi toată ziua și să fur din buzunare noaptea, rătăcind prin orașul portuar, am fost nevoită să învăț să-mi folosesc aspectul ciudat în favoarea mea. Ori asta, ori trebuia să curăț casa lui Zakir de sus până jos, frecând și spălând până mi se crăpau degetele și mă dureau genunchii. Totuși, nu am reușit niciodată să curăț pivnița aia nenorocită cum se cuvine. Acolo era mereu rece și mucegai și singurătate.

De obicei, eram între zece și treizeci acolo, jos, înghesuți sub pături putrezite și saci vechi. Copii vânduți și cumpărați și exploatați. Copii care nu se joacă, nu merg la școală și nu râd niciodată. Dormim și câștigăm bani, și cam asta e tot. Prietenia e zdrobită de la început, inexistentă, iar în locul ei sunt cultivate constant răutatea și-un spirit de competiție – totul sub privirea

atență a lui Zakir. Suntem ca niște câini înfomețați, gata să se lupte între ei pentru un os.

Dar trebuie să privesc și partea bună a lucrurilor. Chiar dacă nu e bine... ar putea fi și mai rău.

— Ce credeai că avea să se întâmple? pufnește, de parcă aș fi o idioată naivă. Știi că asta urmează, pentru că le-ai văzut pe celelalte fete. Știi regula, Auren.

Îl privesc fix în ochi.

— Să-mi câștig traiul.

— Așa e. Să-ți câștigi traiul.

Zakir mă cercetează din cap până-n picioare. Își oprește ochii pe rochia mea plină de noroi și-un oftat plin de iritare îi scapă din gâtulejul ars de pipă.

— Arăți ca naiba, fato.

În mod normal, o înfățișare mizerabilă face parte din rolul de copil orfan cerșetor, dar eu am trecut de faza asta. La cincisprezece ani, Zakir mi-a schimbat hainele din zdrențe peticite cu niște rochii de damă.

Când mi-a adus prima rochie, mi s-a părut că sunt frumoasă. De fapt, am fost destul de proastă să cred că mi-a dat-o drept cadou de ziua mea. Avea dantele roz adevărate în față și o fundă în spate și era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem de când locuiam aici.

Dar asta a fost înainte să-mi dau seama că rochia aia frumoasă însemna ceva urât.

— Du-te la *Singurătatea*, îmi spune Zakir pe un ton care nu lasă loc de discuții.

Mi se strânge stomacul de spaimă când își ridică din nou ochii spre mine.

— Dar...

Un deget cu o unghie îngălbenită se îndreaptă amenințător spre fața mea.

— Clientul a plătit pentru tine și asta o să primească. Localnicii așteaptă de ani întregi ca fata pictată cu aur să crească. Ești la mare cerere, Auren. O cerere pe care am avut grijă s-o umflu și mai mult făcându-i să aștepte – un alt motiv pentru care ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

Bine. Recunoscătoare. Zakir folosește cuvintele astea, dar nu sunt sigură că știe ce înseamnă.

— Datorită mie ai ajuns cea mai scumpă curvă din Derfort – și nici măcar nu ești într-un bordel. Celelalte iepe sunt pline de invidie.

Spune asta de parcă ar fi ceva de care să fii mândru, de parcă ar fi încântat că nici măcar celelalte curve nu mă plac.

Se scarpină pe obraz, iar ochii îi strălucesc brusc de lăcomie.

— Cerșetoarea pictată cu aur din Portul Derfort este în sfârșit suficient de mare încât să poți cumpăra o noapte între picioarele ei. N-o să te las să-mi strici șansa de-a câștiga banii ăștia *sau* să-mi distrugi reputația pe străzi, spune el, cu o voce aspră ca apele involburate de furtună.

Îmi strâng pumnii, înfigându-mi unghiile în palmă, iar spațiul dintre omoplați mă mănâncă, mă gâdilă. Dacă ar fi de vreun folos să-mi cojesc pielea și să-mi smulg părul din cap, aș face-o. Aș face orice ca să scap de strălucirea corpului meu.

Au fost nopți în care am încercat să fac asta în timp ce restul copiilor dormeau. Dar, în ciuda zvonurilor care circulă în Derfort, nu sunt pictată. Aurul ăsta n-o să dispară niciodată, indiferent de câte ori m-aș spăla sau freca până la sânge. Pielea și părul cel nou cresc întotdeauna la loc, strălucind la fel ca înainte.

Părinții mei mă numeau micul lor soare și eram mândră de strălucirea mea. Dar în lumea asta a Oreei, cu un cer lipsit de culoare și plină de oameni care cască gura la mine, tot ce-mi doresc e să devin cenușie. Să găsesc în sfârșit o ascunzătoare unde nimeni nu mă poate găsi.

Zakir clatină din cap, cu ochii roșii de la nopțile petrecute la jocurile de noroc și eternul nor de fum care plutește în jurul lui. Pare să ezite o clipă înainte să se lase pe spate cu brațele încrucișate și să spună:

— Barden East și-a trimis oamenii să te caute.

Fac ochii cât cepele.

— Ce-ce? șoptesc înspăimântată.

Barden e un alt negustor de carne vie de-aici, din port. Domnește peste partea de est – de unde și porecla adoptată –, dar,

spre deosebire de Zakir, care este oarecum suportabil, se pare că Barden... nu este.

Zakir a avut decența să aștepte până când am fost considerată adultă înainte să facă din mine o iapă pentru marinarii în trecere și pentru orășeni. Dar se zvonește în Derfort că Barden este cel mai rău soi de negustor de carne vie, care nu are o astfel de decență. El nu se ocupă de copii cerșetori și hoți de buzunare. Face bani cu ucigași și pirați, cu comerțul de carne vie și prostituția. N-am fost niciodată în partea de est, dar se zvonește că felul în care Barden își conduce afacerile îl face pe Zakir să pară un sfânt.

— De ce? încerc să rostesc, deși cuvintele îmi ies neclare din gâtul încordat, de parcă aş avea un ștreang amenințător atârnat de gât.

El îmi aruncă o privire rece.

— Știi de ce. Din același motiv pentru care iepule din bordel au început să-și vopsească pielea în diverse culori. Ai un anumit... *farmec*, iar acum, că ești femeie...

Simt gustul amar al fierii în gât. Ciudat cum pare să aibă același gust ca apa de mare.

— Te rog, nu mă vinde lui.

Zakir face un pas înainte, împingându-mă spre peretele clădirii. La apropierea lui, mi se ridică părul de pe ceafă și pielea de pe șira spinării începe să mă furnice, de parcă frica mea ar vrea să țâșnească pe-acolo.

— Am fost indulgent pentru că, dintre toți ceilalți, tu mi-ai adus întotdeauna cei mai mulți bani de pe stradă, îmi spune. Oamenilor le plăcea să-i dea bani fetei pictate. Și dacă n-o făceau, puteai să le distragi atenția suficient încât să le furi apoi banii din buzunare.

Simt cum mă sufoc de rușine. Ce ar gândi părinții mei despre mine dacă m-ar vedea acum? Ce ar gândi despre cerșit și furt, despre bătăile cu pumnii cu ceilalți copii?

— Dar nu mai ești copil.

Zakir își trece limba peste dinți înainte de-a scuipa pe jos.

— Dacă o să continui să-mi ieși din vorbă, o să-mi iau mâna de pe tine și-o să te vând lui Barden East. Și ți-o spun de pe-acum:

dacă o să se întâmple asta, o să *regreți* amar că n-ai rămas cu mine și că nu te-ai comportat cum trebuie.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Mușchii spatelui mi se încordează atât de tare, încât îmi înțepenește șira spinării.

Zakir caută în buzunarul vestei și-și scoate pipa de lemn. O pune în gură și o aprinde, apoi mă țintuiește cu privirea.

— Deci? Ce-o să faci, Auren?

Preț de câteva clipe, ochii mei trec dincolo de el, privind spre navele din port. Spre norii de pânze care se leagănă, legați de mare.

Eram micul soare al părinților mei.

Obişnuiam să dansez sub un cer care cânta.

Și iată-mă acum – o curvă pictată din mahalaua unui port umed și mizer, cu un plâns tăcut adunat în gât, iar blestemul aurului meu n-o să fie spălat de nicio ploaie vreodată.

Zakir trage din pipă, iar fumul albastru îi iese printre dinți cu un mormăit. Acum începe să devină nerăbdător.

— La dracu'! Tot ce trebuie să faci e să stai întinsă acolo.

Îmi tremură corpul și simt că lacrimile sunt gata-gata să-mi curgă pe obraji. Asta mi-a spus și primul bărbat. „Stai întinsă pe pat, fetițo, atât. N-o să dureze mult.” A aruncat un ban pe saltea când a terminat cu mine. L-am lăsat acolo – o bucată de metal uzată și pătată de atâtea mâini prin care trecuse, deși nu era nici pe departe la fel de pătată ca mine.

Stai întinsă acolo, atât. Stai acolo și destramă-te, puțin câte puțin. Stai acolo, ca să simți cum mori pe dinăuntru.

— Te rog, Zakir.

Rugămintea mea îl face să strângă pipa între dinți.

— Atunci o să fie Barden? Preferi să locuiești în Eastside?

Scutur din cap cu hotărâre.

— Nu.

Nici măcar oamenii din Eastside nu vor să locuiască în Eastside, dar majoritatea dintre ei nu au cum să plece. Cu lada de gunoi în spate, bălți de noroi la picioare și stăpânul meu care îmi blochează drumul... știu cum e. N-am unde să mă duc, n-am unde să mă ascund.

Îmi face un semn cu bărbia.

— Atunci treci la treabă! *Acum!*

Cu capul plecat, mă strecorez pe lângă el și încep să merg pe stradă, în timp ce inima îmi bate în gât și îmi zgâlțâie șira spinării. Doi dintre acoliții lui Zakir se pun în fața mea ca să-mi arate drumul, în timp ce el mă urmărește ca o umbră amenințătoare, conducându-mă spre soarta mea jalnică.

Pantofii mi se lipesc de pietrișul spălat de ploaie, dar nu bag de seamă pietricelele care îmi intră înăuntru, rănindu-mi tălpile. Nu văd nici piața aglomerată, plină de strigăte, tocmești și certuri. Nu mă mai uit la nave, pentru că acea provocare a libertății e prea greu de suportat. Așa că mă scufund în acea banalitate a amortirii dinăuntru și încerc să mă prefac că sunt oriunde, numai nu aici.

Îmi târăsc picioarele, dar nu contează cât de încet merg spre *Singurătatea*, pentru că tot ajung la ușa ei vopsită în alb, tot îmi văd imaginea reflectată în aranjamentul grosolan făcut din niște funduri de sticle lipite la un loc ca să închipuie un fel de fereastră. Săracul vitraliu al săracului.

Inima îmi bate atât de tare, picioarele îmi tremură, de parcă aș sta pe una dintre acele nave, nu pe pământ.

Zakir se apropie de mine și simt o adiere din fumul lui albastru intrându-mi în ureche. E de aceeași culoare cu sticlele.

— Amintește-ți ce ți-am spus. Câștigă-ți traiul, altfel, o să te dau pe mâna lui Barden East.

Se întoarce și pleacă, încrunțat, cu o mână în buzunar, jucându-se cu monedele pe care i le-am dat, în timp ce doi dintre oamenii lui îl urmăresc ca niște câini de pază. Ceilalți rămân în urmă, cu mine, și se așază lângă ușa, încadrând oia lui Zakir. Știu deja, fără să mă uit, că are să mai fie un bărbat așezat la ieșirea din spate.

Bărbatul slăbănog din stânga mea mă privește din cap până-n picioare. Paloarea cenușie a feței lui nu se potrivește nicidecum cu ochii săi galbeni.

— Am auzit că lui Barden East îi place să-și încerce curvele mai întâi. Le pune să treacă tot soiul de teste înainte să le lase să lucreze, spune el, iar celălalt scoate un mormăit.

Privesc ținută la ușă, la fundurile albastre de sticlă care îmi amintesc de ochii rotunzi ai unui păianjen, știind că mă îndrept direct în gura lui, prinsă deja în pânza lui Zakir.

Încerc să-mi amintesc.

Încerc să-mi amintesc sunetul cristalin al vocii mamei mele. Briza care trece prin clopoței de vânt atârnați la fereastra mea. Încerc să-mi amintesc sunetul râsului tatălui meu. Nechezatul cailor în grajduri.

Dar totul se pierde într-o clipă, la auzul bărbaților care mă batjocoresc și în zgomotul pieței care îmi bubuie în cap, cu strigăte și pocnete – în timp ce norii se sparg și încep să ne ude pe toți cu apa lor puturoasă.

Nu, cerul nu cântă aici.

Și cu fiecare an care trece, cântecul de acasă mi se șterge tot mai mult din amintire, măturat de valuri pe țărnul murdar al unei mări întinate de cruzime.

Întinde-te pe pat, fato.

Evit să privesc navele care pleacă din port, evit alegerea – care nu este deloc o alegere – între Est și Vest, între Barden și Zakir. Între viață și moarte. Apoi, cu o picătură de ploaie pe obraz, care probabil că mi-a curs din ochi, deschid ușa și intru în han.

Și mor, un pic mai mult.

We know
books

I

AUREN

Adevărurile sunt asemenea condimentelor.

Când mai adaugi câteva, înseamnă că o să ai mai multe straturi de digerat. Ai să descoperi gustul unor lucruri care îți lipseau înainte. Dacă adaugi prea multe însă, viața poate deveni indigestă.

Dar când aceste adevăruri sunt reprimite prea mult timp, când îți dai seama că te-ai obișnuit cu minciunile insipide, nu mai există nicio speranță de-a șterge gustul copleșitor de pe limbă.

Și în acest moment, gura mea e arsă de revelația pe care trebuie s-o înghit cumva.

„Tu ești Regele Ravinger.”

„Da, Sticlete Auriu, eu sunt. Dar poți să-mi spui Slade.”

Rip sau Ravinger, oricine ar fi el, mă privește cum mă sufoc cu adevărul lui.

Ce faci când cineva nu este cine credeai că este? În mintea mea, Rip și regele erau doi bărbați foarte diferiți. Regele Ravinger era un personaj negativ pe care nu voiam să-l întâlnesc. Cineva cu o putere malefică, de care voiam să mă țin departe.

Și Rip era... ei bine, *Rip*. Complicat și periculos, dar îl consideram un fel de aliat care m-a învățat multe în scurtul răstimp

petrecut împreună. Cineva care mă speria și mă irita, dar la care am ajuns să țin.

Dar acum trebuie să împac toate acele gânduri dinainte. Pentru că persoana care m-a enervat și m-a forțat să recunosc ce sunt, bărbatul care m-a sărutat în cortul lui și a stat pe malul înzăpezit al unei mări arctice ca să privească luna în doliu... este altcineva.

Este regele de care se teme toată lumea. Conducătorul care livrează cadavre putrezite de parcă ar fi buchete de margarete. Este, fără îndoială, cel mai puternic monarh pe care l-a văzut vreodată Orea, pentru că este un *fae*, ascuns la vedere.

Am dormit în cortul lui blestemat în fiecare noapte, la câțiva metri de el, fără să știu cine e cu adevărat.

Nu sunt în stare să trec prin toate straturile pe care le aduce adevărul ăsta. Nu sunt sigură că sunt într-o stare de spirit în care să pot să analizez și să diger totul... și nici măcar nu știu dacă vreau s-o fac.

Nu, sigur nu în acest moment, sunt prea supărată.

Îl privesc cu ură.

— Tu... *mincinos* nenorocit.

Pot auzi vehemența arzătoare din cuvintele mele și simt cum mi se înflăcărează ochii rostindu-le. Mă consumă într-o secundă.

Rip... Ravinger – oricine ar fi el, blestemat să fie de Divin! – își dă capul pe spate, de parcă furia mea ar fi un șoc pentru el. I se încordează tot corpul, iar țepii malefici de pe brațele lui strălucesc în lumina slabă a încăperii. O încăpere care pare dintr-odată mult prea mică.

— Poftim?

Stau în pragul ușii, cu degetele încleștate în pumni, de parcă așa aș putea să-mi controlez furia care a luat-o la goană ca un cal năvălaš. Fac un pas spre el în camera în care e cușca, iar panglicile mele epuizate se târăsc după mine ca niște viermi bolnavi, zvârcolindu-se pe podea.

— Tu ești regele, spun, scuturând din cap de parcă aș putea șterge lucrul ăsta.

Am știut că aura lui era ciudată. Am simțit o putere ascunsă acolo, dar nu aș fi ghicit niciodată profunzimea înșelăciunii lui.

— M-ai păcălit.

Rip mă privește pieziș. Ochii lui ca doi cărbuni negri parcă vor să prindă flacăra din ochii mei. Ca și cum Rip ar fi gata să se lase ars de furia mea.

Așa să fie, atunci.

— Aș putea spune același lucru, îmi răspunde.

Mă înfurii.

— Să nu îndrăznești să întorci asta împotriva mea. Ai *mințit*...

— La fel și tu.

Furia îi schimonosește chipul, iar solzii cenușii de pe obrajii lui strălucesc în întuneric – e fața ascuțită a unui prădător care se năpustește asupra mea.

— Mi-am ascuns puterea. E o diferență.

Râde batjocoritor.

— Ți-ai ascuns puterea, panglicile, *moștenirea*.

— Faptul că sunt fae nu are *nimic* de-a face cu asta, mârâi eu.

Din trei pași mari, ajunge lângă mine.

— Are *totul* de-a face cu asta! clocotește Rip, arătând de parcă ar vrea să se repeadă și să mă scuture.

Îmi ridic bărbia, refuzând să mă las intimidată, imaginându-mi cum mi se ridică panglicile ca să-l lovească în stomac. Dacă nu ar fi atât de slabe și epuizate...

— Ai dreptate, răspund calm. A trebuit să mă ascund timp de douăzeci de ani într-o lume care nu era a mea, fără să văd niciun fae, până când te-am întâlnit pe tine.

Asprimea care îi întuneca chipul dispare pentru o clipă, dar nu am terminat. Nici pe departe.

— M-ai împins fără încetare să recunosc ceea ce eram.

Iritarea îi străbate trăsăturile, ca un fulger care lovește pământul gol.

— Da, ca să te ajut...

Mijesc ochii.

— Mi-ai smuls adevărul cu forța, în timp ce tu te ascundeai. Nu crezi că e ipocrit?

Rip scrâșnește din dinți atât de tare, încât mă întreb dacă n-o să-și rupă vreun dinte. Sper s-o facă, ticălosul mincinos.

— Nu puteam să am încredere în tine, răspunde el rece.

Hohotesc scurt, disprețuitor – un sunet aspru și crud.

— Idiot egocentric. Stai acolo și-mi spui că *tu* nu puteai să ai încredere în *mine*?

— Ai grijă, spune, rânjind răutăcios. Există o vorbă despre pietre și case de sticlă¹.

— Eu nu locuiesc într-o casă de sticlă, ci într-una de aur. Așa că pot arunca orice pietre vreau, mă răstesc.

— Da, sigur. Probabil că n-ar trebui să mă aștept la altceva din partea ta.

Înlemnesc.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că mă judeci întotdeauna atât de repede, răspunde Rip cu o indiferență rece. Spune-mi, i-ai spus și lui Midas că e mincinos? mă provoacă el, încruntându-și sprâncenele ascuțite. De cât timp pretinde că puterea ta este a lui? De cât timp *minți* pe toată lumea în legătură cu el?

— Nu vorbim despre Midas.

Un răs crud îi iese din gâtlej, gata să muște și să rănească.

— Bineînțeles că nu, nu-i așa? Regele tău de aur nu poate greși, spune el cu dispreț.

Îmi înfig unghiile în podul palmei, mai-mai să-mi sfâșii pielea.

— Nu aveai niciun drept să fii furios când am ales să mă întorc la el. Nu când m-ai înșelat de la bun început.

Un mârâit teribil îi scapă din piept, de parcă ar fi încercat să-l stăpânească fără să reușească.

— Dar și el te-a înșelat pe tine!

— Exact! Țip eu, iar puterea și emoția răspunsului îl fac să se clatine și să dea înapoi. Sunt *atât* de al naibii de obosită să fiu înșelată! De toate minciunile și manipularile. Ai încercat să te prefaci că ești mai bun decât el, dar ești exact la fel.

¹ „People who live in glass houses shouldn't throw stones.” (Cine stă într-o casă de sticlă n-ar trebui să arunce cu pietre.), proverb englezesc (n. trad.).

Expresia lui Rip devine întunecată ca noaptea, iar eu simt cum mi se strânge stomacul.

— Chiar așa?

Răspunsul său e deja o lovitură, dar privirea lui mă doboară.

O liniște fierbinte și apăsătoare se așterne între noi. Greutatea unui cadavru care fumează la picioarele noastre. Iar fumul atâtor lucruri nespuse ne tulbură privirea și nu ne mai vedem cu adevărat unul pe celălalt.

— Îți mulțumesc că mi-ai explicat exact ce părere ai despre mine.

Simt cum aura lui îl învelește și, din moment ce acum știu ce conține aburul reprimat al puterii sale putrede, îmi vine să fug și să mă ascund.

— E un bun memento despre cât de distorsionată e percepția ta.

Îl urăsc. Îl urăsc atât de mult în acest moment, încât mă ard ochii. Mă ard atât de puternic, încât nu mai sunt în stare să le țin flacăra în frâu. O lacrimă fierbinte îmi curge pe obraz, iar ochii lui o urmăresc până când ajunge pe maxilarul meu.

— Poate că percepțiile mele nu ar fi atât de *distorsionate* dacă oamenii în care aveam încredere nu m-ar fi înșelat, manipulat și mințit constant, răspund eu, ștergându-mi o altă lacrimă rătăcită.

În spatele lui, ascunsă în umbrele camerei, cușca spartă rânjește batjocoritor. Reamintindu-mi exact ce se poate întâmpla când cineva în care am încredere își bate joc de mine.

— Auren...

În vocea lui se aude ceva... e un sunet pe care nu suport să-l aud.

Privesc în jos, cu pieptul tremurând, concentrându-mă pe umbrele care s-au adunat la picioarele noastre.

— Ai stat acolo și m-ai sărutat și ai încercat să mă convingi să te aleg, când nici măcar nu știam cine ești, spun, cu vocea lipsită de emoție, uitându-mă din nou la el. M-ai făcut să mă simt cea mai mizerabilă persoană din lume pentru că l-am ales, chiar dacă te-am avertizat de nenumărate ori că trebuie s-o fac.

Rip ridică brusc capul la ultimele cuvinte, mijind ochii în întuneric.

— Trebuie?

Îmi regret imediat greșeala.

— Vreau să pleci, îi spun, cu o expresie stoică.

Furia aia întunecată și umbroasă îi revine pe chip și-i simt puterea adunată în maxilarul încordat.

— Nu.

Inima mi se strânge mai tare decât pumnii încleștați. Urăsc faptul că o parte din mine încă se simte ușurată că el este aici, de parcă aș fi în siguranță acum, iar el ar fi încă aliatul meu.

Nu este.

Nu am aliați și trebuie să-mi amintesc asta.

Orice aș fi crezut că reprezenta Rip pentru mine, acum nu mai este asta. Nu am pe nimeni.

Îmi desfac degetele și-mi trec mâna peste față. Sunt atât de obosită. Atât de obosită de minciuni. Ale lui. Ale lui Midas. *Ale mele*. Sunt învăluită în minciună și obișnuită să manipulez, mânăjită de tot ce am fost nevoită să fac pentru a supraviețui.

Vreau să se destrame totul. Vreau să ies din încălceala care s-a înfășurat strâns în jurul meu, înainte să mă transform într-o mumie.

Tensiunea care se împrăștie de pe umerii încordați ai lui Rip e atât de puternică, încât îl văd cum vibrează de furie, un nor plin de tunete și fulgere gata să se dezlănțuie.

— Deci asta e? Eu trebuie să suport furia ta, în timp ce tu continui să cazi la picioarele lui Midas?

Îl fulger cu privirea.

— Nu te privește ce fac eu.

— *La naiba*, Auren...

Îl întrerup.

— Ce vrei, Rip? De ce ești aici?

Își încrucișează brațele la piept, iar țepii i se scufundă sub piele într-o mișcare fluidă, fără efort.

— Eu? Mă plimbam doar.

— Oh, bine, încă o minciună de adăugat la listă, spun eu rânjind. Să iau o pană și niște hârtie ca să le țin evidența?

Rip suspină și își trece mâinile peste față, renunțând preț de-o clipă la masca lui impasibilă.